BOMBA CU MECANISM ATOMIC

DOMINIC GREEN

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

Prozele scriitorului britanic Dominic Green au apărut deocamdată aproape numai în paginile revistei Interzone, dar acolo a publicat *multe:* optsprezece texte în ultimii câțiva ani.

Munițiile rămase după războaie constituie deja o problemă: minele de sol uitate din conflagrațiile trecute omoară sau schilodesc aproape zilnic pe cineva, undeva prin lume. Iar în viitor, când armele vor deveni mai puternice și mai stranii, situația nu se va îmbunătăți. Ba chiar, așa cum o demonstrează povestirea înspăimântătoare ce urmează, s-ar putea *înrăutăți...*

- Pe aici, domnule. Aici este.

Fata îl prinse pe Mativi de mânecă și-l trase pe o stradă plină de gropi făcute de proiectile, prost acoperite. Muniție cu acțiune întârziată - cât unghia degetului mare, capabilă să transforme un om în bucăți de aceleași dimensiuni - proiectilele erau împrăștiate pe pământ și aveau să rămână acolo adormite generații întregi. Firmele de construcții foloseau tractoare-roboți ca să repare pagubele provocate de bombe, iar aceștia făceau treabă de mântuială. Sigur, se perfecționau - Robocongo era printre cei mai mari exportatori ecuatoriali din Africa. Dar, de obicei, albii și negrii cu bani stăteau în camerele de comandă aflate la un kilometru distanță, dirijând roboții care construiau case pentru săracii nevoiți să locuiască în ele, fără să știe dacă, punând piciorul în prag pentru a rezolva

o chestiune internă arzătoare, nu calcă cumva pe o bombă cu efect întârziat, aflată la un metru sub fundație.

Strada aceasta însă nici măcar nu fusese reparată. Era plină de bucăți de beton, moloz și indicatoare dărâmate, care avertizau intrușii **SĂ NU INTRE ÎN CLĂDIRE, PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ! MAGAZINE PENTRU FUNCȚIONARII ARMATEI ACTIVE! ACTIVITĂȚI GUVERNAMENTALE IMPORTANTE, ÎNAPOI!**

- Hai, domnule, îl îndemnă călăuza. O să vezi cu ochii tăi și-atunci o să plătești fără să clipești.

- Stai pe loc! îi ordonă Mativi dintr-odată. Stai exact unde ești!

Agitat, duse mâna la buzunar și scoase *Noli Timere*. Nu funcționa decât în jumătate din cazuri, așa spuneau datele furnizate de colaboratorii-savanți din toate facțiunile implicate în război, dar jumătate e mai bine decât nimic.

Porni aparatul la putere mică, în caz că s-ar afla prin jur echipamente de ultimul tip, care identifică detectoarele de mine active, și le mișcă la stânga și la dreapta. Nimic. Mări puterea la maximum și repetă mișcarea. Doar un aparat micuț antipersonal parașutat în partea de nord-vest a străzii, dar nimic altceva.

- Vezi casa de acolo, Emily? o întrebă el pe fată, arătând cu degetul în partea opusă. Fata înclină din cap. Ei bine, să nu intri niciodată în ea. E un dispozitiv exploziv înăuntru. Unul mare. O să te-omoare.

Emily scutură iute din cap.

- Dar ai zis că dispozitivul e *încă aici.*

Mativi încuviință cu o înclinare a capului.

- E aici de când eram eu mică, spuse fata. Toată lumea știe. Oamenii mari știu. L-au folosit când a lovit boala slăbirii, ca

să se scape de cadavre şi să nu ne îmbolnăvim. Uneori chiar înainte ca oamenii să moară.

- N-ai cum să slăbeşti din cauza unui cadavru, protestă Mativi.

- Asta crezi tu.

Emily ştia că avea dreptate. Prin Africa îşi făceau de cap atâtea genomuri modificate în interiorul încărcăturilor explozive, că orice ar fi putut transforma virusul HIV dintr-unul sanguin într-unui cu transmitere aerogenă, ca febra hemoragică provocată de virusul de tip ricketts, care distrusese, într-o singură zi, băncile de sânge din Johannesburg şi făcuse din negri, peste noapte, paria societăţii în toată Europa şi America.

Soarele alunecă după linia orizontului ca lama ghilotinei şi se făcu dintr-odată noapte, ca şi cum cineva ar fi stins lumina în Paradis. Mativi era prea obişnuit cu viaţa departe de Ecuator, cu noaptea care se furişa încet, ca în Quebec şi Patagonia. La Ecuator însă, noaptea nu avea timp de amurg. Nu-şi adusese cu el ochelarii de noapte. Oare îşi luase lanterna?

In timp ce mergeau pe stradă, se porni vântul, de parcă natura îi simţise agitaţia.

- Trebuie să fii atent, îl avertiză fata. Calcă numai pe unde calc eu. Şi trebuie să te apleci. Făcu semn din cap spre ceasul lui Mativi, un Rolex de Kinshasa. Va trebui să-1 laşi afară.

De ce? Ca să mi-l fure unul din prietenii tai bacheque *cât sunt înăuntru?* La insistenţele fetei, îşi scoase ceasul de la încheietură şi-1 aşeză pe o cărămidă, dar îl recupera când ea se uită în altă parte şi-1 puse în buzunar.

- Unde mergem? o întrebă.

- Acolo. Fata îi arătă cu degetul. Pe jumătate acoperită de moloz se afla o grindă de susţinere din beton, capătul unei clădiri îngropate, prin care fluiera vântul.

Nu. Rectificare. *In jurul căreia* fluiera vântul.

Fata se furişă pe sub grinda de care era fixat un semn. **ATENŢIE! PERICOL EXTREM!** Camera de dedesubt avusese cândva luminatoare. Acum avea doar un tavan plin de găuri, prin care luna de siguranţă geostaţionară **UNPEFORCONG** revărsa lumina reflectată. Sus, deasupra capului său, se aflau cinci mii de camere care îl supravegheau pe el şi pe încă cinci milioane de locuitori din Kinshasa. La început, considerase supravegherea drept o violare ofensatoare a intimităţii sale, apoi înţelese că ar fi trebuit să comită o mie de crime până să fie surprins asupra faptului de camerele respective.

- Stai pe loc, spuse fata. Altfel o să te răpească.

Intrarea anticipase un interior obişnuit de fort militar minor, dar destul de mare ca să conţină două hamacuri şi o mitralieră, poate. Insă după numai câţiva paşi înăuntru ajunse într-o încăpere uriaşă, cât o hală de fabrică. Coborâseră pe o scară de inspecţie de lângă acoperiş. Nu ştia cât mai era până la podea.

Vântul era asurzitor. Fata trebui să strige:

- **SUNT MAI MULŢI AICI. TRĂIESC ÎN MAŞINĂRII. GUVERNUL A CONSTRUIT MAŞINĂRIILE, DAR NU CU TEHNICIENI ŞI ELECTRICIENI. PRIN MAGIE.**

Maşinăriile nu păreau făcute prin magie. Nu scoteau nici un zgomot. Arătau ca nişte şiruri de pioni gigantici, din oţel ruginit, înalţi cât doi oameni unul ridicat pe umerii celuilalt, iar din ele nici nu ieşeau şi nici nu intrau ţevi sau sârme. Aparent, nu foloseau la nimic. Pe Mativi îl cuprinse brusc dorinţa de a avea cu totul altă meserie.

- **AI IDEE PENTRU CE AU FOST CONSTRUITE?** o întrebă el pe fată.

Fata dădu afirmativ din cap şi răspunse:

- **ÎN ELE SE AFLĂ DEMONI. AU FOST CONSTRUITE PE POST DE CUŞTI. MILITARII CARE AU RIDICAT CLĂDIREA I-AU**

AVERTIZAT PE TOȚI OAMENII IMPORTANȚI DIN CARTIERUL NOSTRU. L-AU AVERTIZAT ȘI PE TATA. I-AU SPUS SĂ NU DESCHIDĂ NICIODATĂ MAȘINĂRIILE. DAR, ÎN TIMP, ELE AU ÎNCEPUT SĂ AIBĂ SCURGERI, AȘA CĂ DEMONII IES AFARĂ. DEOCAMDATĂ, PRIMELE DOUĂ SUNT SIGURE. DAR TREBUIE SĂ FII ATENT, PENTRU CĂ NOI AM CREZUT CĂ ȘI A TREIA E SIGURĂ. ȘI L-A LUAT PE CLAUDE.

- **CE I-A FĂCUT LUI CLAUDE DUPĂ CE L-A LUAT?** întrebă Mativi. Nu văzu nimic distrus pe pereții din jurul celei de-a treia mașinării, exceptând faptul că nu era nici urmă de praf pe podea.

- **L-A LUAT. L-A MICȘORAT. L-A ABSORBIT.**

- **MAȘINĂRIILE**, spuse Mativi în dialectul regional stâlcit, **SUNT ACOPERITE CU... CU** *LUCRURI.*

La lumina lanternei, Mativi observă că partea superioară a pionilor era decorată suprarealist, cu obiecte asortate - chei, sârme, clanțe, balamale și, îngrijorător, o grenadă. Multe dintre ele, poate chiar jumătate, erau din metal feros. Unele păreau din aluminiu, altele din plastic, lemn sau ghips.

Atunci nu e vorba de magnetism.

Își scoase ceasul Rolex fals din buzunar, îl mișcă în direcția mașinăriilor și simți că-i zboară din mână. Dar nu numai ceasul își luă zborul, ci și mâneca de la cămașa lui și tot brațul său.

Realiză tot mai îngrijorat că vântul nu bătea în afara camerei, ci în ea, împingându-1 de la spate. Pătrundea parcă prin luminatoarele din acoperiș. Afară nu se simțea nici o adiere.

Fata rămase cu gura căscată.

- **N-AR FI TREBUIT SĂ FACI ASTA. ACUM N-O SĂ-ȚI MAI MEARGĂ BINE CEASUL.**

- **AȘA L-AU RĂPIT MAȘINĂRIILE PE CLAUDE?**

- **NU. TOATE ABSORB LUCRURI, DAR TE POȚI ELIBERA DE FORȚA LOR. NUMAI CELE ÎN CARE TRĂIESC DEMONI TE**

ATRAG ÎNĂUNTRUL LOR ȘI NU RĂMÂNE DIN TINE NICI MĂCAR UN FIR DE PĂR.

- **ADICĂ ABSORB OAMENII CU TOTUL?**

- **OAMENI, METAL. ORICE.**

- **ȘI PIETRE?** Mativi ridică de jos o bucată de ghips.

- **DA. DAR NU-I VOIE SĂ ARUNCI OBIECTE.**

O aruncă. Fata se strâmbă. Ghipsul zbură spre podea, până în dreptul celei de-a doua mașinării. Acolo, în aer, fu atras brusc lateral, ca tras de sfori invizibile, se sfărâmă într-un nor de praf şi dispăru.

Fata era supărată.

- **TREBUIE SĂ FACI CE-ȚI SPUN EU! MILITARII AU ZIS CĂ N-AVEM VOIE SĂ LOVIM MAȘINĂRIILE RELE. AU ZIS CĂ AȘA SE FAC DEMONII MAI PUTERNICI.**

- **BINE,** spuse Mativi. **AVEAU MARE DREPTATE. DAR, DACĂ MAI MULȚI OAMENI ARUNCĂ MULTE MATERIALE NEÎNCĂRCATE DE MAI MULTE ORI...**

- **NU ÎNȚELEG. CE-I AIA** *MA TERIALE NEÎNCĂR CA TE?*

- **ȘTII CE ÎNSEAMNĂ „AR MURI CU TOȚII"?**

Fata înclină din cap în semn că înțelege, apoi spuse:

- **NU-I VOIE SĂ STĂM PREA MULT AICI. CINE STĂ PREA MULT SE ÎMBOLNĂVEȘTE. ÎL ÎMBOLNĂVESC DEMONII.**

Mativi încuviință.

- **IAR BOALA LOR ÎNSEAMNĂ CĂ LE CADE PĂRUL, RESPIRĂ GREU ȘI LI SE ALBEȘTE PIELEA?**

- **DA. VICTIMELE PREZINTĂ SIMPTOME CLASICE DE ALOPECIE DIN CAUZA RADIAȚIILOR ȘI MORȚII CELULELOR STEM.**

Să fiu al naibii. Dar, la urma urmei, fata asta a trecut printr-un război nuclear. A trăit printre victimele radiațiilor toată viața. Poate că a învățat să citească de pe afișele crucii roșii.

- **PĂI, ACEIAȘI DEMONI DIN BOMBELE NUCLEARE SUNT ȘI AICI. PUȚINI DIFERIȚI, PENTRU CĂ MAȘINĂRIILE ASTEA SUNT ARME PUȚIN DIFERITE. DAR DEMONII SUNT ACEIAȘI.**

- **DAR ASTEA NU SUNT BOMBE NUCLEARE. ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ-MI DAI DE DOUĂ ORI MAI MULȚI BANI,** protestă fata și întinse mâna.

- **ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ-ȚI DAU DE DOUĂ ORI MAI MULȚI BANI.**

Mativi scoase din buzunar un pumn de cecuri United Nations.

La urma urmei, de ce să nu te plătesc? Banii n-o să mai aibă nici o valoare dacă mașinăriile astea distrug lumea mâine.

*

- Iți spun eu, sunt cel puțin patruzeci. Le-am numărat. Cinci rânduri a câte opt... Nu m-am dus la hotel pentru că n-am vrut să trezesc suspiciuni asupra ta. Trebuie să fim singurii care știu secretul... Dacă merge cineva acolo, *oricine,* și face ce nu trebuie, o să murim. Nu spun *ei.* Spun *noi.* Și nu spun *s-ar putea să murim,* ci *o să murim.* Da, e o alarmă de Armament Greu. Nu, nu știu ce înseamnă... Nu știu decât că trebuie să respecți alarma dacă vrei ca și copiii tăi să trăiască pe planeta noastră... O să treacă peste asta, peste ura față de tatăl lor. Toți adolescenții trec prin faza asta. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, în primul rând, n-ar fi trebuit să te culci cu sora mamei lor... Nu, *nu* vreau „o echipă de inspectori". Vreau soldați. Trupe înarmate, cu ordin să tragă, nu un detașament de absolvenți de Studii de Pace din Liechtenstein. Iar după ce închid telefonul, vreau să știi c-o să pui tu mâna pe telefon din nou și-o să suni

la IAEA[1]. Vorbesc serios, Louis... Bine. Bine. Ne vedem mâine, la fața locului.

Când puse receptorul jos, tremura. Astăzi, când există peste o sută de website-uri despre stratul de gheață din Antarctica, îi trebuiseră cinci ore ca să găsească o linie telefonică digitală într-un oraș cu cinci milioane de locuitori, care, ca să fie sincer până la capăt, cu cincisprezece ani în urmă avusese zece milioane.

Desigur, căutarea liniei telefonice compatibile cu software-ul lui de codificare probabil că se va dovedi inutilă. Dacă în oraș existau atât de puține linii digitale, probabil că exista și un microfon instalat în cabina în care stătea așezat, care transmitea date unui computer principal de la sediul poliției. Dar cel puțin asta însemna că polițiștii vor fi *singurii* care știu. Dacă ar fi trecut prin liniile de urgență din rețea, toate gospodinele din *cite* ar fi aflat totul până a doua zi dimineață.

Se ridică din cabină, merse la ghișeu și plăti tâmpitului - tâmpitului cu mitralieră - din spatele lui. Afară nu-l aștepta nici o mașină a poliției secrete. N-ar fi avut nici un însemn particular, dar ar fi ieșit oricum în evidență, pentru că numai reprezentanții guvernului își permiteau să meargă cu mașina. Soarele congolez răsări dintr-odată, ca un omuleț pe arcuri din cutia de jucărie. Ajunse repede în cartierul cu toleranță zero, la hotelul care fusese cândva un Hilton. Se trânti pe saltea și adormi ca lovit cu parul.

A doua zi, când deschise ușa ca să meargă la singura baie funcțională din hotel, în fața ușii aștepta un bărbat înarmat.

Agenția Internațională pentru Energie Atomică (n. tr.).

Nici bărbatul, nici arma nu arătau foarte periculos: arma - pentru că era un model dinainte de război, cu muniție incendiară, care nu mai fusese curățată de la Armistițiu, bărbatul - pentru că îi tremura mâna ca și cum se masturba și tocmai urma să aibă un orgasm, iar Mativi știa că e un *pater familias* cu trei copii de grădiniță, pasionat de trenulețe electrice.

Cu toate acestea, arma scuipa gloanțe mari, care făceau găuri oribile, și era îndreptată spre Mativi.

- Îmi pare rău, Chet, nu te pot lăsa s-o faci.

Mativi observă că siguranța nu era trasă.

- Să fac ce? întrebă el.

- Mă lași fără mijloace de trai. Știi bine.

- Îmi pare rău, Jean, dar nu înțeleg la ce te referi. Nu vrei să fii mai explicit?

Jean-Baptiste Ngoyi, un funcționar mărunt la Serviciul de Administrație Temporară al Națiunilor Unite (fosta Republică Populară Democrată Congo), își pusese hainele cele mai bune ca să-l omoare pe Mativi. Sigla albastră **UNTASFORDEMRE-CONG** era brodată elegant (și mare) pe buzunarul de la piept.

- Nu te las să mi le iei. Bărbatul avea lacrimi în ochi.

- Ce să-ți iau?

- Știi tu. *Toată lumea* știe. Te-au auzit vorbind cu Grosjean.

Mativi se uită la el cu ochii aproape ieșiți din orbite.

- *Nu.* La naiba. Nu.

Se propti cu spatele de peretele postmodernist din mortar.

- Jean, n-am nimic cu tine, dar, dacă cineva atât de jos în lanțul trofic, ca tine, a aflat, înseamnă că a aflat orice individ din oraș cu adresă de e-mail. Se uită la Ngoyi. Era plantat un microfon în cabina telefonică, nu?

- Nu, ticălosul de la ghişeu e fratele vitreg al şefului poliţiei preşedintelui Lissouba. Poliţia geme de oameni de-ai lui Lissouba, exoneraţi prin Amnistia Generală de după Armistiţiu,,

- Rahat. Rahat. Şi ce fac, acum că ştiu?

- Se iau măsuri de siguranţă pentru a ţine situaţia sub control. Doar atât se spune. A, şi deja s-a ordonat să fii arestat, pentru propria ta siguranţă. Dar nu ştiau la ce hotel stai. Cineva care încerca să afle mi-a dat telefon.

Mativi se învârtea în cerc şi se ţinea cu mâinile de cap, de parcă voia să-şi ţină gândurile în frâu.

- Normal că voia să afle. Doamne, Doamne. Şi tu nu i-ai zis unde sunt. Asta nu înseamnă oare... ăăă... că n-ai de gând să mă omori?

Se uită îndatoritor spre Ngoyi. Arma rămase în aceeaşi poziţie în care tremura de la început. Nu-i nimic. A fost o încercare.

- Înseamnă că nu puteam risca să te aresteze pentru propria ta siguranţă, răspunse Ngoyi. La urma urmei, dacă un inspector de la Departamentul Arme al Naţiunilor Unite ar muri în Kinshasa, ar fi ca şi cum ai arunca o grenadă de mână exact în maşina de împrăştiat bălegar, în locul şefilor poliţiei.

- Înţeleg că unii dintre ei sunt cei care au instalat containerele. Dacă e aşa, atunci ştiu foarte bine că persoanele amnistiate pot fi acuzate de crime de război...

Ngoyi scutură din cap.

- Nu şi de cele comise *după* război.

Mativi se alarmă.

- După?

- Folosesc maşinăriile ca mijloace de execuţie. Fără scandal, fără urme, fără cadavre, fără probe incriminatorii. Şi să ştii că maşinăriile funcţionează. *Bacheque* sunt înspăimântaţi de ele,

ar face orice să nu fie omorâţi aşa. Cred că locuiesc demoni în ele...

- Şi nu greşesc prea mult, mormăi Mativi.

- ...şi pe urmă mai sunt şi cei de la pompele funebre. Le folosesc pentru îngropăciuni în masă. Altfel, s-ar fi adunat grămezi de cadavre pe stradă când a fost epidemia. Iar camioanele de gunoi menajer, vreo cinci la număr, se opresc acolo de câteva ori pe săptămână şi aruncă resturile prin luminatoare. Chiar şi camioanele mele...

- Ale tale?

- Da. De trei ori pe săptămână, uneori de patru sau cinci ori. Ngoyi îi întoarse lui Mativi privirea acuzatoare. Da, *sigur,* Naţiunile Unite ne dau contoare Geiger şi spuma aia bacteriana care se ocupă de reziduuri, şi vehiculele alea speciale care absorb reziduurile şi le transformă în cărămizi de sticlă cu plumb...

- ...pe care trebuie să le pregăteşti pentru a fi aruncate de IAEA, prin îngroparea lor sub pământ, în văile uscate ale Antarcticii, continuă Mativi. Numai că n-ai făcut aşa, nu? Ţi-ai zis că n-ar fi rău să tragi şi tu nişte foloase...

- Naţiunile Unite ne dau un buget de nuniai cinci milioane pe an! se plânse Ngoyi. Şi, până când ajunge la noi, graţie matematicii africane magice, e numai jumătate de milion. Ai idee cât costă să trimiţi un kilogram de reziduuri periculoase în Antarctica?

- Asta trebuie să faci, repetă Mativi, fixând ţeava armei, lucru care nu prea mai conta acum.

- Am vorbit de astrofizica aseară în Bar B Doll. Mi-ai spus că, odată ce un lucru trece de Punctul fără întoarcere, dispare permanent! îi reproşa funcţionarul civil, frustrat. Mi-ai *promis!*

- E absolut adevărat, spuse Mativi. Absolut şi perfect adevărat.

- Atunci nu-i nici o problemă, rosti Ngoyi, cu faţa strălucind ca a unui nebun. Putem arunca acolo cât gunoi vrem.

- Fiecare din containerele acelea e astfel conceput încât să conţină un obiect cu încărcătură magnetică a cărui greutate depăşeşte zece nave de luptă. Din cauza asta e făcută podeaua din beton armat, din cauza asta atrage învelişul de metal magnetizat orice bucăţică de metal feros din încăpere. Ce crezi c-o să se întâmple dacă înghesui la nesfârşit o masă suplimentară fără încărcătură? *Nimic* din ceea ce traversează Punctul fără întoarcere nu se întoarce, Jean. *Nimic, niciodată.* Nici tu, nici eu, nici Makemba, Kimbareta sau micuţul Laurent.

Chipul lui Ngoyi îşi pierdu din strălucire, apoi se lumină din nou.

- Dar noi aruncăm numai câteva sute de kilograme pe săptămână. Mult mai puţin decât gunoiul menajer aruncat de oameni.

- Deja mă simt uşurat. N-o să fii tu cel acuzat în mod direct că a distrus întreaga planetă, ci altcineva.

- Canalul de evacuare a apei menajere, nu uita de el. Probabil că pompează cel puţin câteva mii de litri pe zi...

Lui Mativi îi căzu falca.

- *Canalul de evacuare?*

- Bineînţeles. Ca măsură temporară, tipii de la salubritate au schimbat ruta conductei principale de evacuare a oraşului. Trebuie să înlocuiască întruna ultimii câţiva metri... maşinăria tot înghite din conductă. Ngoyi scutură din umeri. Cum altfel crezi că pot opri rahatul făcut de cinci milioane de oameni să nu intre în apa de băut?

- Jean-Baptiste, trebuie să încetaţi. Trebuie să încetaţi imediat. Habar n-ai ce faceţi.

Arma era încă îndreptată spre Mativi. O clipă doar, se opri din tremurat și se fixă pe pieptul lui.

- Știu *foarte bine* ce fac. Mă asigur că am cu ce să-mi hrănesc nevasta și copiii.

Degetul se înfășură în jurul trăgaciului și alunecă în jos ușor. Mativi se crispa.

Arma scoase un pocnet sec, discret. Atât.

Ngoyi se holbă la instrumentul necooperant.

- Te previn, minți Mativi, sunt șeful trupei de karatiști de la universitate.

- Ar trebui să pleci, îl sfătui Ngoyi. Am recunoscut mașina inspectorului de salubritate a orașului în spatele autobuzului cu care am venit. Avea un lansator de grenade pe raftul de bagaje.

Hyundai-ul sălta în sus și în jos ca barca pe valuri umflate, punându-i la grea încercare suspensia. Mativi auzea zgomote care probabil n-ar fi trebuit să se audă.

- Vrei să te las undeva?

Frână ușor când ajunse la gropile din jurul intersecției șoselei cu calea ferată, care fusese una din țintele militare principale. Unitățile de reparare robotizate încă făceau lucrări de reparații, iar operatorilor nu le prea păsa de mașinile care cântăreau a zecea parte din greutatea unui tractor de dezamorsare. Luminile stradale nu funcționau pe porțiunea respectivă de drum. Singurele care luminau erau farurile mașinilor care țopăiau în sus și în jos, ca stroboscoapele de la discotecă. Tractoarele nu aveau nevoie de lumină.

- Lasă-mă la stadion. Iau autobuzul spre Ndjili de acolo.

- Așa departe de oraș locuiești?

- Nu toţi primim salarii ca la Geneva, să ştii. Ngoyi se uită la maşinile care circulau seara pe stradă şi se albi la faţă dintr-odată. Opreşte! Trage frâna de mână!

Mativi se uită în jur.

- De ce?

- Patru maşini de poliţie, chiar în faţa noastră!

Avea dreptate. Mativi îşi înjură propria neatenţie. Dubele ieşeau în evidenţă ca nişte insule de aluminiu în marea de vehicule africane. Fiecare costa de zece ori salariul anual al unui locuitor obişnuit din Kinshasa.

- Nu-i un blocaj, spuse Mativi.

- Și de ce-ar trebui să-mi pese? Pe tine te caută!

- E mai degrabă o escortă. Nu vin pe drumul ăsta. Cotesc pe șosea spre Djelo-Binza. Escortează tractorul acela lansator de gabarit mare... unul din cele care transportă proiectile grele pe suporturile de la Malebo. Se uită pe geamul din dreptul lui. Ăla care zgârie pământul cu șasiul.

Execută o întoarcere pe loc și ieși de pe autostrada care ducea la Djelo-Binza. Mișcarea nici nu se simți, datorită suspensiei. Singurul motiv pentru care oamenii mergeau cu mașina prin Kinshasa era posibilitatea - și aceea vagă - ca drumul să fi fost verificat de materiale explozive.

Când reveni pe autostradă, sirenele sunau haotic. Era ceva obișnuit să ieși de pe autostradă și să te întorci pe ea, după ce ai străbătut o scurtătură. Dubele cu patru roți motoare se vedeau bine acum. In ele se înghesuiau oamenii pe care șefii poliției reușiseră să-i adune în timp foarte scurt. Unii purtau uniformă militară, alții tricouri. Unii aveau arme albe, alții AKM-uri din perioada războiului. Toți căscau, scoși din pat la primele ore ale dimineții.

Tractorul cu şenile ocupa trei benzi. După el se târau un şir de maşini africane care claxonau de parcă formau un alai de nuntă. Camionul nu avansa mult mai lent decât ar fi mers maşinile - autostrada era plină de gropile apărute în urma exploziilor.

- *Nu-mi vine să cred,* spuse Mativi, jignit peste măsură. Cum şi-au închipuit că pot tracta un vehicul de o mie de tone prin oraş fără să-1 văd?

Ngoyi îl fixă cu privirea.

- Crezi că... transportă chestiile alea?

- Una din chestiile alea, spuse Mativi dând din cap, e unul din containere. Îl duc în celălalt capăt al oraşului pentru că nu suportă să-1 piardă... Mă întreb de ce. Îi făcu cu ochiul tovarăşului său. Poate că sunt trecuţi pe statele de plată de la salubritate? Maşina intră într-o nouă porţiune de beznă totală. Dumnezeule, ce n-aş da să funcţioneze lămpile stradale! Clipi când capota maşinii luci din nou.

Pe urmă înţelese. Nu numai că acestea nu funcţionau, dar nici partea de oraş din zona autostrăzii nu era luminată.

- Asta e, nu?

- Ce?

- Se duc la compania furnizoare de curent. Tâmpiţii de voi aţi băgat curent în maşinării. *Nu-i aşa?*

Ngoyi ezită, apoi renunţă la joc şi dădu afirmativ din cap.

- La început a fost un proiect cu arme teoretic, pornit la sfârşitul războiului. Dar, insistă el dispreţuitor, i-am dat o utilizare *paşnică!* Unul dintre ofiţerii noştri inferiori, un tânăr foarte inteligent, cu doctoratul luat, de la CalTech, a sugerat că, dacă lansăm un fascicul de raze infraroşii către Punctul fără întoarcere, într-un anumit unghi, obţinem un fascicul de raze gama, pe care l-am folosit ca să încălzim un rezervor de

mercur... Mai întâi am încercat cu apă, dar s-a evaporat imediat şi a transformat piatra din jurul rezervorului în sticlă. Îşi linse buzele, nervos. Cel mai greu a fost să concepem un sistem de turbine care să funcţioneze cu mercur evaporat. Au murit mulţi, otrăviţi cu metale grele...

Mativi înţelese.

- Ai fost unul dintre cercetătorii guvernului Lissouba.

- Crezi c-aş fi supravieţuit în vechea Republică Populară Democrată cu o diplomă de fizician *fără* să fiu cercetător în domeniul armelor? Ngoyi scoase un hohot răguşit. Eşti naiv, frate. Dar acum e *pace.* Tehnologia se foloseşte pentru a furniza curent la cinci milioane de oameni...

- Ihî. N-ai cum să încâlci legile termodinamicii. Ceea ce obţii e întotdeauna mai puţin decât ceea ce ai introdus. Obţineţi curent numai pentru că profitaţi de momentul cinetic al conţinutului din container. Fac pariu că respectivul conţinut a fost obţinut ilegal, folosind dispozitivul de coliziune Lulumba, pe care preşedintele Lissouba a convins Naţiunile Unite să-1 construiască pentru a „revigora economia congoleză".

Ngoyi se foi în scaun.

- De fapt, a menţionat şi conferirea unui caracter *ştiinţific* economiei congoleze. Chiar a folosit această expresie.

Mativi aprobă:

- In orice caz, momentul cinetic a fost provocat în container de gigawaţi pompaţi în dispozitivul de coliziune de reţeaua electrică a oraşului. De fapt, voi nu faceţi decât să folosiţi energia furată de cineva şi stocată acum cincisprezece ani. Nu e o sursă de energie, aşa cum nici o păpuşă cu cheie nu dă curent. Trebuie să roteşti cheia ca să meargă. La sfârşit, n-o să rămâneţi decât cu un munte de rahat care nici măcar nu se învârte.

- Trebuie să recunosc, spuse Ngoyi cu tristeţe, că, pe an ce trece, cantitatea pe care-o stoarcem e tot mai mică.

Tractorul din faţă se opri brusc, ridicând un nor de praf cât să ascundă o turmă de rinoceri. Drumul era barat de un zid imobil din metal. Imediat, toţi şoferii de pe cele trei benzi de circulaţie executară o manevră tipic congoleză, aceea de a apăsa pe frână şi de a se propti în claxoane simultan. Unul din ei ţipă disperat când unul din stâlpii care marcau o pistă de şenile, asemănătoare cu o înşiruire de case, căzu pe maşina lui şi i-o transformă din sedan în cabrioletă. Peste tot zburau cioburi vopsite. Maşina era din oţel - un model Proton vechi, produs sub licenţă în Afghanistan. Mativi speră ca şoferul să fi supravieţuit. Poliţiştii năvăliră afară din maşini, ignorând hărmălaia claxoanelor. Se uitau la marginea tractorului. Câţiva, buni catolici, îşi făceau cruce.

Mativi trase frâna de mână şi ieşi din maşină. Cineva strigă la el. Îl ignoră. Tractorul era pe jumătate căzut în asfalt. Barele de torsiune ale suspensiei, ambele groase cât mijlocul unui om şi făcute din materiale mult, mult mai duse decât oţelul, trosniră ca pietrele. încărcătura de pe tractor alunecase într-o parte sub prelata de pânză.

Acum că ieşise din maşină, Mativi sesiză un şuierat. Venea dintr-o gaură făcută în prelată.

Câţiva poliţişti se îndreptară spre încărcătură. Mativi începu să ţopăie pe bordura de iarbă, fluturând din braţe ca un *isangoma*[1]. Nu! *Non!* Depărtaţi-vă! *Tres dangereux!* "

Unul din bărbaţi se uită la el ca la un idiot şi mai făcu un pas înainte. Mâneca începu să foşnească şi să fâlfâie în direcţia

[1] Vraci (n. tr.).

[2] Foarte periculos! (n. tr.).

găurii din prelată. Apoi lovi prelata cu mâna şi începu să ţipe, bătându-se peste ea, încercând s-o elibereze. Camarazii lui se uitară în spate, la Mativi, şi se porniră pe râs, la gluma pe care o făcea prietenul lor pe seama nebunului.

Apoi poliţistul dispăru dintr-odată.

De fapt, nu dintr-odată. Mativi şi ceilalţi soldaţi auziră trosnind oasele mâinii, o văzură cum se strecoară prin gaură, zdrobită, ca batista în mănuşa magicianului, trăgând după ea braţul, umărul, apoi capul. Văzură flama purpurie în care se transformase trupul său, când pielea, oasele, vasele de sânge, toate materialele fragile care ţin corpul la un loc, deveniră o masă de un roşu aprins, înainte de a fi absorbite de încărcătură. Prelata fu stropită cu sânge; pârâiaşele roşii de sânge începură să se scurgă, paradoxal, înăuntrul ei, prin gaură, în ciuda gravitaţiei.

Poliţiştii întoarseră capul spre Mativi, apoi spre tractor.

- *AlorSy chef,* îl întrebă unul din ei, *quest-ce quon fait maintenant}*[1]

- A scăpat de sub control, spuse Ngoyi, cu ochi sticloşi, întrezărind sfârşitul lumii. A scăpat de sub control şi eu sunt de vină.

Mativi îl contrazise cu o clătinare a capului.

- N-a scăpat. Nu încă. Putem afla exact unde e, dacă sacrificăm mai mulţi poliţişti. Dar învelişul e ruginit. Absoarbe lucruri din exterior.

- Nu-i ruginit. Ngoyi scutură din cap. Nu rugineşte. E făcut dintr-un aliaj de nichel, foarte puternic, foarte greu. E unul din

[1] Ei, şefule, ce facem acum? (n. tr.).

cazurile în care am dat noi o gaură în mod special, ca să treacă prin ea fasciculul infraroșu. Mai este una, în partea cealaltă. Pe unde ies razele gama.

Una din mașinăriile în care locuiesc demoni.

Ngoyi nici măcar nu voia să se uite la container.

- Oare se poate răsturna?

- Nu. Dacă se clatină, își revine singur. Probabil că s-a zdrobit deja când s-a mișcat pe tractor. Nu uita că e un obiect care se rotește repede și are peste o mie de tone. Stabilitatea la rotire a unui asemenea obiect...

- CETAWAYO BRIAN MATIVI! SUNT AICI DIN ORDINUL FORȚELOR DE PACE CONGOLEZE ALE NAȚIUNILOR UNITE. ESTI ARESTAT.

Mativi se întoarse. Vocea era a unui ofițer de poliție superior. Numărul mare de decorații lucioase de pe uniforma lui îl nedumerea, dar aproape sigur era locotenent.

Mativi oftă.

- Domnule locotenent... începu el să vorbească.

- Maior, fu corectat.

- Domnule maior, sunt implicat în prevenirea unui dezastru public de proporții uriașe, circumstanțe mai grave decât cele care pot fi împiedicate prin arestarea mea. Știți ce se întâmplă dacă va cădea încărcătura de pe tractor?

Maiorul ridică din umeri.

- Știi ce se întâmplă dacă te văd și nu te târăsc în celulă? Îmi pierd slujba, iar soția și copiii mei vor muri de foame.

Mativi se dădu înapoi.

- Hei! Maiorul își scoase imediat pistolul din toc.

- Știu ce se va întâmpla dacă nu mă arestați. Ați uitați însă să spuneți că orașul n-o să mai aibă curent și că, în consecință, *foarte multe* soții și copii vor muri de foame, spuse Mativi,

încercuind zona periculoasă a ierbii aplecate de suflul emis de încărcătura tractorului. Flutură brațele spre orizontul întunecat. Dovezile sunt deja vizibile. Imediat ce dispozitivul de pe tractor a fost decuplat de la rețea, n-a mai fost curent pentru răcit, gătit sau aparatura din spitale. Știu toate astea. Ridică mâinile încet, ca să arate că nu amenință pe nimeni. Se propti pe una din ele și se urcă pe marginea tractorului, pentru ca încărcătura să se afle între el și maior. Dar nici prin cap nu vă trece ce se va întâmpla cu soțiile și copiii dacă las încărcătura să ajungă la Djelo-Binza, domnule. Vedeți, eu știu foarte bine ce se găsește în acest container. Dumneavoastră, nu.

- Iți atrag atenția să nu încerci să te opui, spuse maiorul, ridicând pistolul. Am ordin să trag.

- Cum să mă opun arestării? întrebă Mativi, cu ochii la țeava pistolului de care depindea viața lui și lăsându-se în jos. Maiorul coborî arma câțiva centimetri, ca să-i țintească inima. Doar mă urc la bordul unui vehicul al poliției.

- Coboară imediat de pe el, strigă maiorul, sau trag.

Mativi își umezi buzele. Era a doua oară în aceeași zi când se uita la țeava unui pistol; de data asta, trebuia să facă o serie de calcule complexe în același timp. Am introdus factorul relativității? Trebuie să treacă exact pe deasupra găurii...

- Nu!

Maiorul trase. Arma scoase o bubuitură adecvată. Aerul fu străbătut de o sclipire roșie. Mativi era tot în picioare.

Maiorul se holba la el.

- Așa cum v-am spus, eu știu ce conține încărcătura. Dumneavoastră, nu. Așadar, pot să mă bazez pe cooperarea dumneavoastră?

In privirea maiorului se citea mai mult decât simpla anulare a ordinului de utilizare a forței mortale. Coborî pistolul, vizibil șocat.

- Da, răspunse el, apoi adăugă: Domnule.

In Hyundai se înghesuiau o grămadă de oameni — din fericire, în viață. In imediata vecinătate a locului marcat *Atenție! Arme grele!*Drumul nu se mai distingea din cauza a cel puțin o mie de localnici curioși, toți în tricouri de mătase artificială primite de la firme multinaționale, ca să obțină spațiu de emisie gratuit pentru rapoartele despre foametea din Lumea a Treia. Dar barele albastre groase țineau mulțimea la distanță, iar Mativi mai pierdu timp și din cauza unei bariere de sârmă Velcro ridicate în grabă, în care mai mulți privitori neatenți fuseseră deja împinși de vecinii lor. Sârma intra un centimetru în carne și se sfărâma în fragmente care puteau fi scoase numai de chirurgi, dacă pacientul nu voia să le țină pentru el. Sârma ghimpată nu avea calitatea asta. Cea velcro, da.

Polițiștii care păzeau singura deschizătură din gard se dădură la o parte și salutară o mașină NU. Mativi se trase lângă un Boeing v22 VTOL. In ușa echipajului, un negru corpolent, într-un costum safari ponosit, se distra cu niște telefoane mobile. Carcasele aparatelor, știa Mativi, erau colorate după coduri, pentru a fi identificate mai ușor de cel care le deținea. Avionul fusese cândva alb. După atâția ani petrecuți în Congo, avea culoarea latrinelor.

Mativi supraveghea activitatea din celălalt capăt al zonei izolate. Gemea de echipamente de luptă specializate. Recunoscu unul din ele, un tractor de producție japoneză care

dezamorsa muniția nucleară neexplodată sau, mai bine zis, se ocupa de consecințele unei greșeli făcute de operatorul uman al unei bombe neexplodate. Senzorii foarte sensibili de pe tractor detectau primele radiații gama ale reacției de fisiune, apoi lansau o rachetă de o sută douăzeci de milimetri în dispozitivul atomic. Așa murea specialistul în dezamorsare, iar zona din jurul bombei se umplea de resturi în urma exploziei, dar erau salvați câteva milioane de civili din zonele vecine...

Mativi traversă terenul împrejmuit și strigă la bărbatul din Boeing:

– Louis, ce *naiba fac* maimuțele tale care se ocupă de bombele neexplodate?

Grosjean aruncă o privire rapidă în jur.

- A, salut, Chet. Respectăm procedurile standard care se aplică în cazul unei surse de radiații gama neexplodate transformate în armă.

- Mai întâi, asta nu e o armă...

Grosjean rânji disprețuitor.

- Adică poate distruge întreaga planetă și nu e o *armă?*

- E vorba de *treizeci și nouă* de obiecte care pot distruge planeta și nu *mai* sunt arme. Gândește-te puțin. Ar folosi cineva o armă care să anihileze lumea?

Grosjean păru că-l ia în serios; încuviință din cap, în semn că accepta ideea.

- Deci partea cărei arme o alcătuiau obiectele astea?

- Nu erau arme. Consideră-le ca resturi lăsate de arme. Erau componentele principale ale unui accelerator Penrose.

- Iți bați joc de mine.

- Tu - prostovan care se ocupă cu securitatea. Eu - inspector de arme. Am bănuit că Republica Populară Democrată Congo a făcut uz, cel puțin o vreme, de arme Penrose în răz-

boiul cu Republica Democrată Populară Congo. De exemplu, aveau arme capabile să lanseze, la Pretoria, proiectile de o sută de tone, pline de microbi mortali, de la patru mii de kilometri. Când am examinat armele, după ce UNPEFORCONG a preluat conducerea, am descoperit neconcordanțe. Aveau acceleratoare magnetice în țevi, dar, ținând cont de viteza de la gura țevii la care ar fi trebuit să ajungă, magnetul folosea numai la ochire, nu la accelerarea sarcinii. Iar culata armelor fusese îndepărtată. Proiectilele erau accelerate de *ceva anume,* dar nu prin magnetism, nici cu praf de pușcă. Erau mari și se deplasau *rapid.* Mai ții minte epidemia de turbare răspândită de virusuri aeriene în Noua Zeelandă acum doi ani? A fost mâna lor. Un proiectil congolez lansat prea tare a ajuns pe orbită. Orbita s-a dus naibii. Proiectilul a căzut. La treisprezece ani după război. Praful de pușcă și magnetismul nu fac așa ceva.

- Deci ce-a fost?

- Un accelerator Penrose. Obții o masă rotitoare de mare capacitate, suficient de mare să aibă orbită în jur, și învârti muniția în jurul orbitei, în sens invers față de rotația masei. Jumătate din muniție se separă de încărcătură și cade în masă. Cealaltă jumătate prinde o viteză de-ți stă mintea în loc. Problema e că nimic nu merge dacă masa nu e suficient de densă ca să aibă o viteză de evadare mai mare decât a luminii.

-O gaură neagră.

- Exact. Ai treizeci și nouă de găuri negre rotitoare, utilizate anterior ca acceleratoare de muniție, cu care n-ai ce să mai faci. Plus altă gaură, în spatele unui tractor care se deplasează pe un drum public, între acest loc și Djelo-Binza. Singurul mod în care putem găsi energia necesară să scăpăm de ele, mă gândesc eu, e să folosim altă gaură neagră ca să le lansăm pe orbită. In afară de asta, emană raze gama aproape continuu, pentru

că absorb materie permanent. Poziționezi un tractor de dezamorsare cu fața la ele și...

-IISUSE!

Grosjean se uită la intrarea de la parter, unde oamenii lui se pregăteau să arunce proiectile de artilerie grea, sări și începu să-și agite brațele nebunește, făcându-le semn să se oprească.

- *Arrête! Arrête!*[1] Şi noi credeam că e simplu să scăpăm de reziduurile nucleare...

- Mie nu mi se pare greu, spuse Mativi, mişcând capul în direcția autostrăzii..

Două camioane cu însemnele UNSMATDEMRECONG si cu suspensiile joase tocmai se opriseră lângă cordonul militar de pe banda de circulație spre est. Șoferii ridicaseră deja pancarte pe care scria că vând pe bani cărămizi pe bază de rășini, de un verde-deschis, gospodinelor care ieșeau dintre clădirile prefabricate întunecoase din apropiere. Femeile le luau în mână şi le pipăiau să vadă cât sunt de calde, tocmindu-se la preț.

- Văd bine oare? întrebă Grosjean. Eu zic să-i punem capăt. E periculos, nu?

- Nu te preocupa de asta acum. Cărămizile alea pot ucide o singură familie o dată. In plus, adăugă Mativi vesel, oraşul are nevoie de energie, iar oamenii lui Jean-Baptiste nu le satisfac decât o singură nevoie, nu?

Ngoyi, rămas în Hyundai, pe locul de lângă şofer, se uita amărât la oamenii lui care împărțeau nuclide radioactive și nu avea puterea să se uite în ochii lui Mativi. Duse mâna în buzunar, scoase pistolul cu care vrusese să-1 omoare şi, încet și metodic, căută să afle de ce ratase împușcătura.

[1] *Opriți-vă! Opriți-vă!* (n. tr.).

- Odată ce-ai izolat zona cu cordoane, spuse Mativi, o să ne ocupăm de probleme începând din acel punct. Am dat eu însumi telefon la IAEA. Echipa de intervenție e deja pe drum.

In mașină, Ngoyi eliberase glonțul blocat și-1 înlocuise cu altul. Lângă Boeing, lui Grosjean îi căzu falca la auzul celor spuse de Mativi.

- Ai *deja* echipe formate care se ocupă de asta?

- Bineînțeles. Doar nu crezi că e prima oară când se întâmplă? E aceeași poveste ca și cu bomba atomică. Imediat ce fizicienii își dau seama ce se poate realiza, orice dictator amărât din lume va dori s-o aibă și se va da peste cap s-o obțină, bineînțeles, fără să ne comunice și nouă ce intenții are. Undeva în lume, într-un loc pe care nu-1 cunosc, dar pe care nu l-aș dezvălui nici dacă l-aș ști, există un depozit de asemenea „frumuseți" care-ți fac părul măciucă. Am stat de vorbă odată cu un tehnician recent întors de acolo... Cred că e o zonă caldă, era bronzat. Mi-a povestit că erau șiruri întregi de bombe, mii. Națiunile Unite lucrează la o metodă de dezamorsare, dar, pe moment, cele mai bune metode teoretice ale noastre de a închide o gaură neagră duc întotdeauna la evaporarea Hawking catastrofală, ceea ce ar echivala cu explozia unui focos nuclear de o mie de tone. Și dacă una din bombele alea - una singură - părăsește zona izolată, va trece prin scoarța Pământului ca piatra prin apă. Va ajunge în centrul Pământului și va trece de el înainte de a se opri, apoi, bineînțeles, va începe să cadă spre centru din nou. Nu se va ridica la aceeași înălțime ca de partea cealaltă a Pământului, ca un pendul ce oscilează tot mai încet. Dar va aduna bucăți din Pământ tot timpul, până când, în cele din urmă, se va stabili în mijlocul lumii și va începe să devoreze planeta. întreg pământul ar fi absorbit prin gaură, într-o perioadă care variază de la săptămâni la secole,

în funcție de astrofizicianul cu care stai de vorbă. Și știi ce? - Mativi zâmbi malițios - asta a fost partea frumoasă a lucrurilor.

- Ce? Fața de bantu a lui Grosjean se făcu mai albă decât a unui bur.

Mativi auzi un singur foc de armă, ușor înăbușit, din direcția mașinii.

- N-avem de unde să știm dacă am pierdut una sau două bombe. Dacă „mingea" a scăpat uneia sau ambelor națiuni iresponsabile care fac cercetări neautorizate despre găurile negre. De unde să știm, dacă proiectul a fost ținut secret? De unde să știm că nu există o gaură neagră care sare în sus și în jos centrul Pământului chiar acum? Anomaliile gravitaționale vor ieși la iveală până la urmă, cred, măsurate de seismometre sau detectoare de masă. Dar e posibil ca lumea noastră să mai aibă numai câteva decenii de trăit, timp în care noi nu ne vom face mai înțelepți.

- Ai grijă să fie bine strâns cordonul ăla, Louis.

Grosjean înghiți cu dificultate, apoi încuviință. Mativi se depărta de zona izolată și deschise clapeta telefonului mobil. Minune, avea semnal chiar și acolo.

- Bună, draga mea... Nu, cred c-o să mai stau vreo două zile... A, probleme obișnuite. Nimic prea periculos. Da, l-am prins până la urmă... Ei, a tras *puțin* în mine, dar nu m-a nimerit. Trăgea pe bază euclidiană... Euclidiană. Iți explic când ajung acasă... Bine, atunci, dacă trebuie să închizi... O să iau avionul de ora nouă dimineața din Kinshasa.

închise clapeta aparatului și porni, fluierând, spre Hyundai. Pe scaunul de lângă șofer, pe care se împușcase Ngoyi, pârâiașe

de sânge se întindeau ca o pânză de păianjen. *Ei,* își spuse Mativi, *asta nu e problema mea. Mașina merge mâine la spălat. Bine că măcar a deschis geamul când a făcut-o. A lăsat mai puțină murdărie decât ticălosul ăla de Lamant în Quebec. Și atunci m-au pus pe mine să curăț.*

Se uită în jur, la lume.

- Te-am salvat încă o dată, bestie mare și grasă ce ești. Sper să-mi fii recunoscătoare.

Zâmbi pentru prima oară în săptămâna aceea.